

פָּרָשַׁת בְּהַעֲלֹתְךָ

במדבר ח 1 – יב 16

¹ ה' יהוה דָּבַר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר: ² "דַּבֵּר אֶל אֱהֲרֹן וְאָמַר לוֹ: 'כַּאֲשֶׁר תַּעֲרֹךְ אֶת הַנְּרוֹת, עַל שִׁבְעַת הַנְּרוֹת לְהַאִיר לְכוּחַן שְׁלֹפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ.' " ³ אֱהֲרֹן עָשָׂה כֵּן, וְעָרַךְ אֶת הַנְּרוֹת הַמִּזְבֵּחַ כִּי שָׂאִירוּ לְכוּחַן מִזֵּל פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ, כְּפִי שִׁצּוֹן יְהוָה עַל מֹשֶׁה. ⁴ וְכִי נַעֲשֶׂתָה הַמִּזְבֵּחַ, בְּעִבּוֹדַת פְּטִישׁ מִזֶּהָב. מִבְּסִיס הַמִּזְבֵּחַ וְעַד פְּרֻחֶיהָ הִיא נַעֲשֶׂתָה בְּעִבּוֹדַת פְּטִישׁ. לְפִי הַמֵּרְאָה אֲשֶׁר הִרְאָה יְהוָה לְמֹשֶׁה, כֵּן עָשָׂה אֶת הַמִּזְבֵּחַ.

⁵ יְהוָה דָּבַר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר: ⁶ "קַח אֶת הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְטַהַר אוֹתָם. ⁷ וְכִי תַעֲשֶׂה לָהֶם כְּדִי לְטַהַר אוֹתָם: הַתִּז עֲלֵיהֶם מִיַּם מְטַהְרִים. עֲלֵיהֶם לְגַלַח בְּתַעַר אֶת כָּל גּוֹפָם וְלִכְבֵּס אֶת בְּגָדֵיהֶם. כֵּן הֵם יִטְהָרוּ. ⁸ עֲלֵיהֶם לְקַחַת פֶּרֶךְ צִעִיר וְאֶת הַמִּנְחָה שְׁלֹו, קֶמַח מִשֶּׁבַח בְּלוּל בְּשֶׁמֶן, וְאֶתֶּה תִקַּח פֶּרֶךְ צִעִיר שְׁנֵי לְקֶרֶבַן חֲטָאת. ⁹ קֶרֶב אֶת הַלְוִיִּים לְפָנֶי אֱהֵל מוֹעֵד, וְאָסַף אֶת כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. ¹⁰ קֶרֶב אֶת הַלְוִיִּים לְפָנֶי יְהוָה, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִסְמְכוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל הַלְוִיִּים. ¹¹ אֲזַי יֵצֵא אֱהֲרֹן אֶת הַלְוִיִּים לְפָנֶי יְהוָה כְּקֶרֶבַן תְּנוּפָה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדִי שְׂיִזְכְּלוּ לְשֵׁרֶת בְּעִבּוֹדַת יְהוָה. ¹² הַלְוִיִּים יִסְמְכוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל רִאשֵׁי הַפָּרִים, וַיִּקְרִיבוּ אֶחָד לְקֶרֶבַן חֲטָאת, וְאֶת הַשְּׁנֵי לְקֶרֶבַן עוֹלָה לִיהוָה, כְּדִי לְכַפֵּר עַל הַלְוִיִּים. ¹³ הַעֲמֵד אֶת הַלְוִיִּים לְפָנֶי אֱהֲרֹן וּלְפָנֶי בְּנֵי, וְהִצַּג אוֹתָם כְּקֶרֶבַן תְּנוּפָה לִיהוָה. ¹⁴ כֵּן תִּבְדִּיל אֶת הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהַלְוִיִּים יִהְיוּ שְׂיָכִים לִי. ¹⁵ אַחֲרַי כֵּן יִבְאוּ הַלְוִיִּים לַעֲבֹד בְּאֱהֵל מוֹעֵד, לְאַחַר שִׁטְהַרְתָּ אוֹתָם וְהִצַּגְתָּ אוֹתָם כְּקֶרֶבַן תְּנוּפָה. ¹⁶ כִּי הֵם נְתֻנִים אֵיךְ וְרַק לִי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. בְּמִקּוֹם הָרִאשׁוֹנִים שִׁיָּצְאוּ מִכָּל רֶחֶם, כָּל הַבְּכוֹרִים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְקַחְתִּי לִי אֶת

הלויים. ¹⁷ כי לי שִׁיבָה כָּל בְּכוֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, מִבְּנֵי הָאָדָם וּמִהַבְּהֵמוֹת. בַּיּוֹם שֶׁהִכִּיתִי כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי אוֹתָם לִי. ¹⁸ עַל כֵּן לָקַחְתִּי אֶת הַלְוִיִּים בְּמִקּוֹם כָּל בְּכוֹר מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל. ¹⁹ אֲנִי נָתַתִּי אֶת הַלְוִיִּים, וְהֵם נִתְּנִים לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּדִי לְבַצֵּעַ אֶת עֲבוֹדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲל מוֹעֵד, וּלְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדִי שֶׁלֹּא תִהְיֶה בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִגִּפָּה כְּאֲשֶׁר הֵם נֹגְשִׁים אֶל הַקֹּדֶשׁ".

²⁰ מֹשֶׁה, אַהֲרֹן וְכָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כֹךְ לְלוֹוִיִּים. אֶת כָּל מָה שֶׁצִּוְּיָה יְהוָה עַל מֹשֶׁה לַעֲשׂוֹת לְלוֹוִיִּים, כֹךְ עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. ²¹ הַלְוִיִּים הִטְהָרוּ וְכִבְּסוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם. אַהֲרֹן הִצִּיג אוֹתָם כְּקָרְבַן תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה, וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם כְּדִי לְטַהֵר אוֹתָם. ²² אַחֲרַי כֵּן בָּאוּ הַלְוִיִּים לְשֵׁרֶת בְּעֲבוֹדַתְם בְּאַהֲל מוֹעֵד, לִפְנֵי אַהֲרֹן וּלְפְנֵי בָנָיו. כִּפִּי שֶׁצִּוְּיָה יְהוָה עַל מֹשֶׁה אוֹדוֹת הַלְוִיִּים, כֹךְ עָשׂוּ לָהֶם.

²³ יְהוָה דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר: ²⁴ "אֲשֶׁר לְלוֹוִיִּים, בְּנֵי עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ שָׁנָה וּמַעֲלָה יָבֹאוּ לְשֵׁרֶת בְּעֲבוֹדַת אַהֲל מוֹעֵד. ²⁵ בְּנֵי חֲמִשִּׁים שָׁנָה יָשׁוּבוּ מִהַשְׂרוּת בְּעֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְלֹא יִשְׁרְתוּ עוֹד. ²⁶ הֵם יְכוּלִים לַעֲזֹר לְאַחֵיהֶם בְּאַהֲל מוֹעֵד לְבַצֵּעַ אֶת תְּחוּמֵי אַחֲרֵיהֶם, אֲךָ הֵם לֹא יַעֲשׂוּ עֲבוֹדָה בְּעֲצָמָם. כֹךְ תַעֲשֶׂה לְלוֹוִיִּים בְּאֲשֶׁר לְתַחֲוּמֵי אַחֲרֵיהֶם".

¹ ו יְהוָה דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי, בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, וְאָמַר: ² "עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֶת הַפָּסֹחַ בְּמוֹעֵדוֹ. ³ בַּיּוֹם הָאֲרֻבָּעָה עָשָׂר בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה, בֵּין הָעֲרֻבִים, תַעֲשׂוּ אוֹתוֹ בְּמוֹעֵדוֹ. עָשׂוּ אוֹתוֹ עַל פִּי כָּל הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים הַנּוֹגְעִים לוֹ". ⁴ אַז אָמַר מֹשֶׁה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֶת הַפָּסֹחַ בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, בַּיּוֹם הָאֲרֻבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ, בֵּין הָעֲרֻבִים, בְּמִדְבַר סִינִי. כָּל מָה שֶׁצִּוְּיָה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה, כֹךְ עָשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל.

⁶ הִיוּ אֲנָשִׁים שְׁנֵטְמָאוּ כִּי נִגְעוּ בְּגוֹפֹת אָדָם מֵת, וְלִכֵּן לֹא יִכְלוּ לַעֲשׂוֹת אֶת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא. הֵם נִגְשׂוּ אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן בַּיּוֹם הַהוּא. ⁷ אָמְרוּ לוֹ הָאֲנָשִׁים הֵהֵם: "אֲנַחְנוּ טְמֵאִים כִּי נִגְעַנוּ בְּגוֹפֹת אָדָם מֵת. לָמָּה שְׂיִמְנַע מֵאַתָּנוּ לְהִקְרִיב אֶת קִרְבַּן יְהוָה בְּמוֹעֵדוֹ יַחַד עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל?" ⁸ עָנָה לָהֶם מֹשֶׁה: "הִמְתִּינוּ וְאִשְׁמַע מָה יִצְוֶה יְהוָה בְּנוֹגַע אֲלֵיכֶם".

⁹ אַז דִּבֶּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר: ¹⁰ "הִגַּד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: 'כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה טְמֵא בְּטִמְאַת הַמֵּת, אִישׁ מִכֶּם אוֹ מִן הַדּוֹרוֹת שְׂאֲחֲרֵיכֶם, אוֹ אִם יִהְיֶה בְּדֶרֶךְ רְחוֹקָה, יַעֲשֶׂה אֶת הַפֶּסַח לַיהוָה. ¹¹ הֵם יַעֲשׂוּ אוֹתוֹ בַּחֲדָשׁ הַשְּׁנִי, בַּיּוֹם הָאַרְבָּעָה עָשָׂר, בֵּין הָעֲרֵבִים, וַיֹּאכְלוּ אוֹתוֹ עִם מִצּוֹת וּמְרוֹרִים. ¹² הֵם לֹא יִשְׂאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד הַבֹּקֶר וְלֹא יִשְׁבְּרוּ בּוֹ כָּל עֶצֶם. הֵם יַעֲשׂוּ אוֹתוֹ בְּהִתְאֵם לְכָל חֻקֵי הַפֶּסַח. ¹³ אָבֵל כָּל אִישׁ אֲשֶׁר הוּא טְהוֹר, וְלֹא הָיָה בְּדֶרֶךְ רְחוֹקָה, וּבְכָל זֹאת נִמְנַע מִלַּעֲשׂוֹת אֶת הַפֶּסַח, הָאִישׁ הַהוּא יִכְרַת מַעֲמוֹ. בְּאֲשֶׁר לֹא הִקְרִיב אֶת קִרְבַּן יְהוָה בְּמוֹעֵדוֹ, יַעֲנֹשׁ הָאִישׁ הַהוּא עַל חֲטָאוֹ. ¹⁴ וְאִם יִגּוֹר אֶתְכֶם נִכְרִי וְהוּא יַעֲשֶׂה אֶת הַפֶּסַח לַיהוָה, עָלָיו לַעֲשׂוֹתוֹ עַל פִּי חֻקֵי הַפֶּסַח וּמִשְׁפָּטָיו. אוֹתָם חֻקִּים יִהְיוּ לָכֶם, לְנִכְרֵי וְלִילִיד הָאָרֶץ".

¹⁵ בַּיּוֹם שֶׁהוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן כֶּסֶה הָעֵנָן אֶת הַמִּשְׁכָּן, אֶת אֹהֶל הַעֲדוּת, וּבְעֶרֶב נִרְאָה כְּמוֹ אֵשׁ עַל הַמִּשְׁכָּן, עַד הַבֹּקֶר. ¹⁶ כֹּה הָיָה תְּמִיד, הָעֵנָן כֶּסֶה אוֹתוֹ בַּיּוֹם, וּמִרְאָה הָאֵשׁ בַּלַּיְלָה. ¹⁷ בְּכָל פֶּעַם לְאַחַר שֶׁהָעֵנָן עָלָה מֵעַל הָאֹהֶל יִצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לַדֶּרֶךְ. בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר שָׁכַן שֵׁם הָעֵנָן, שֵׁם חֲנוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל. ¹⁸ עַל פִּי פְקֻדַת יְהוָה יִצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לַדֶּרֶךְ, וְעַל פִּי פְקֻדַת יְהוָה חֲנוּ. בְּכָל הַיָּמִים שֶׁבָּהֶם הָעֵנָן שָׁכַן עַל הַמִּשְׁכָּן, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֲנוּ. ¹⁹ גַּם אִם הָאָרֶץ הָעֵנָן לִשְׁהוֹת יָמִים רַבִּים עַל הַמִּשְׁכָּן, שְׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְוֹת יְהוָה וְלֹא יִצְאוּ לַדֶּרֶךְ. ²⁰ לְפַעְמִים הָיָה הָעֵנָן עַל הַמִּשְׁכָּן יָמִים סְפוּרִים. עֲדִין הֵם חֲנוּ לְפִי פְקֻדַת יְהוָה, וּלְפִי פְקֻדַתוֹ הֵם יִצְאוּ לַדֶּרֶךְ.

²¹ לעתים היה הענן על המשכן רק מהערב עד הבקר, וכאשר עלה הענן בבקר יצאו לדרך. לעתים נשאר הענן יום ולילה, וכאשר עלה הענן הם יצאו לדרך.²² לפעמים נשאר יומים, חדש או שנה. כאשר שכן הענן על המשכן זמן רב, חנו בני ישראל ולא יצאו לדרך. אף כשעלה הם יצאו לדרך.²³ הם חנו על פי פקדת יהוה, ועל פי פקדתו יצאו לדרך. הם שמרו את מצות יהוה, כפי שצוה יהוה באמצעות משה.

¹ יהוה דבר אל משה ואמר: ² "עשה לך שתי חצוצרות מכסף. עשה אותן בעבודת פטיש. הן ישמשו אותך כדי לאסוף את העדה, ולסמן למחנות מתי לצאת לדרך.³ כאשר יתקעו בהן, כל העדה תאסף אליה, אל פתח אהל מועד.⁴ אם יתקעו באחת מהן, יאספו אליה כל המנהיגים, ראשי שבטי ישראל.⁵ כאשר תתקעו תקיעות מקטעות, יצאו לדרך המחנות החונים ממזרח.⁶ כאשר תתקעו תקיעות מקטעות בשנית, יצאו לדרך המחנות החונים מדרום. תקיעות מקטעות יסמנו יציאה לדרך.⁷ כדי להקהיל את הקהל תתקעו תקיעה ממשכת ולא מקטעת.⁸ בני אהרן הכהנים יתקעו בחצוצרות. החקים האלה יהיו לכם לעולם, לכל הדורות שיבואו אחריכם.⁹ כאשר תצאו למלחמה בארצכם נגד אויב תוקף תתקעו בחצוצרות תקיעות מקטעות, כך יזכר אתכם יהוה אלהיכם, ותנצלו מאויביכם.¹⁰ בימי שמחתכם, במועדים ובראשי החדשים, תתקעו בחצוצרות בעת שתקריבו את העולות וזבחי השלמים. הם יהיו לכם לזכרון לפני אלהיכם. אני יהוה אלהיכם."

¹¹ בשנה השנייה, בעשרים לחדש השני, עלה הענן מעל משכן העדות.¹² אז יצאו בני ישראל למסעותיהם הלאה ממדבר סיני. הענן עצר ושכן במדבר פארן.¹³ הם יצאו לדרך בפעם הראשונה לפי פקדת יהוה שנתנה על ידי משה.¹⁴ דגל מחנה בני יהודה יצא ראשון לפי חלקתם,

וּבְרֹאשׁ צָבָאוֹ עֶמֶד נְחֹשׁוֹן בֶּן עַמִּינָדָב. ¹⁵ בְּרֹאשׁ צָבָא מְטֵה בְנֵי יִשְׁשַׁכָּר
עֶמֶד נִתְנָאֵל בֶּן צוּעֵר. ¹⁶ בְּרֹאשׁ צָבָא מְטֵה בְנֵי זְבוּלוּן עֶמֶד אֱלִיאָב בֶּן חֶלֶן.
¹⁷ הַמִּשְׁכָּן פָּרָק, בְּנֵי גֵרְשׁוֹן וּבְנֵי מֵרָרִי יָצְאוּ לַדֶּרֶךְ כְּשֶׁהֵם נוֹשְׂאִים אֶת
הַמִּשְׁכָּן. ¹⁸ דָּגֵל מַחֲנֵה רְאוּבֵן יָצָא לַדֶּרֶךְ לְפִי חֲלֻקְתָּם, וּבְרֹאשׁ צָבָאוֹ עֶמֶד
אֱלִיצוּר בֶּן שְׂדִיאֹר. ¹⁹ בְּרֹאשׁ צָבָא מְטֵה בְנֵי שִׁמְעוֹן עֶמֶד שְׁלֵמִיאֵל בֶּן
צוּרִישְׁדִי. ²⁰ בְּרֹאשׁ צָבָא מְטֵה בְנֵי גָד עֶמֶד אֱלִיסָף בֶּן דְּעוּאֵל. ²¹ אֵז יָצְאוּ
הַקְּהָתִים נוֹשְׂאֵי כָּלִי הַמִּקְדָּשׁ. עַד בּוֹאֵם כָּבָר הָיוּ מְקִימִים אֶת הַמִּשְׁכָּן.
²² דָּגֵל מַחֲנֵה בְנֵי אֶפְרַיִם יָצָא לַדֶּרֶךְ לְפִי חֲלֻקְתָּם, וּבְרֹאשׁ צָבָאוֹ עֶמֶד
אֱלִישַׁמֶּע בֶּן עַמִּיהוּד. ²³ בְּרֹאשׁ צָבָא מְטֵה בְנֵי מְנַשֶּׁה עֶמֶד גַּמְלִיאֵל בֶּן
פְּדֵהצוּר. ²⁴ בְּרֹאשׁ צָבָא מְטֵה בְנֵי בִנְיָמִין עֶמֶד אַבִּידָן בֶּן גְּדֵעוֹנִי. ²⁵ דָּגֵל
בְּנֵי דָן יָצָא לַדֶּרֶךְ, חֵיל מְאַסָּף לְכָל הַמַּחֲנוֹת לְפִי חֲלֻקְתָּם. בְּרֹאשׁ צָבָאוֹ
עֶמֶד אַחִיעֶזֶר בֶּן עַמִּישְׁדִי. ²⁶ בְּרֹאשׁ צָבָא מְטֵה בְנֵי אֲשֵׁר עֶמֶד פִּגְעִיאֵל בֶּן
עֶכְרָן. ²⁷ בְּרֹאשׁ צָבָא מְטֵה בְנֵי נַפְתָּלִי עֶמֶד אַחִירֵע בֶּן עֵינָן. ²⁸ זֶה סֹדֵר
מִסְעָם שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפִי חֲלֻקְתָּם כְּשֶׁיָּצְאוּ לַדֶּרֶךְ.

²⁹ מֹשֶׁה אָמַר לְחֻבֵּב בֶּן רְעוּאֵל הַמִּדְיָנִי, חוֹתֵן מֹשֶׁה: "יּוֹצְאִים אָנּוּ לַדֶּרֶךְ
אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה: 'אוֹתוֹ אֶתֵּן לָכֶם'. בּוֹא אִתָּנוּ וְנִיטִיב אִתְּךָ, כִּי
יְהוָה הִבְטִיחַ דְּבָרִים טוֹבִים לְיִשְׂרָאֵל". ³⁰ הִשְׁיִב לוֹ חֻבֵּב: "לֹא אֵלֶּךָ אִתְּכֶם,
כִּי אִם אֶל אֶרְצִי וְאֶל קְרוֹבֵי אֵלֶיךָ". ³¹ בִּקֵּשׁ מֹשֶׁה: "אֲנִי אֵל תַּעֲזֹב אוֹתָנוּ,
כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ הֵיכָן עָלִינוּ לַחֲנוֹת בַּמִּדְבָּר, וְאַתָּה תַּהֲיֶה לָנוּ לְעֵינָיִם. ³² אִם
תֵּלֵךְ עִמָּנוּ, אֲנַחְנוּ נִיטִיב אִתְּךָ בְּטוֹב הַהוּא אֲשֶׁר יְהוָה יִיטִיב עִמָּנוּ".

³³ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָצְאוּ מֵהָר יְהוָה לְמַסַּע שֶׁל שְׁלוֹשָׁה יָמִים, כְּשֶׁאָרוֹן בְּרִית
יְהוָה נוֹסַע לַפְּנֵיהֶם בְּמִשְׁךְ שְׁלוֹשָׁה יָמִים, כְּדֵי לַחֲפֹשׂ לָהֶם מְקוֹם מְנוּחָה.
³⁴ עַנֵּן יְהוָה הָיָה עֲלֵיהֶם בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם בְּכָל פֶּעַם שֶׁיָּצְאוּ לַדֶּרֶךְ מִן הַמַּחֲנֵה.
³⁵ בְּכָל פֶּעַם שֶׁיָּצָא הָאָרוֹן לַדֶּרֶךְ אָמַר מֹשֶׁה: "קוּמָה יְהוָה וְיִתְפָּזְרוּ אוֹיְבֶיךָ,
וְנוֹסוּ כָּל שׁוֹנְאֵיךָ מִפְּנֶיךָ". ³⁶ בְּכָל פֶּעַם שֶׁהָאָרוֹן נָח אָמַר: "שׁוּב יְהוָה אֵל

רבבות אלפים מישראל".

¹ "העם התלונן מאוד באזני יהוה על רע מצבו. שמע זאת יהוה, כעס, ואש יהוה בערה בהם ושרפה את קצה המחנה. ² צעק העם אל משה, משה התפלל אל יהוה, והאש דעכה. ³ הוא קרא למקום ההוא בשם תבערה, כי אש יהוה בערה בהם.

⁴ אספסוף מעמים אחרים שהיו בקרב ישראל התאוה מאוד למזון אחר, וגם בני ישראל שבו לבכות ואמרו: "מי יאכילנו בשר? ⁵ אנחנו זוכרים את הדגים אשר אכלנו במצרים חנם, את המלפפונים, את האבטיחים, את הכרשים, את הבצלים ואת השומים. ⁶ וכעת נפשנו עיפה כי אין לנו דבר. רק את המן עינינו רואות". ⁷ המן היה כמו זרעי הפסברה, ומראהו כמו שרף עץ. ⁸ בני העם שוטטו ולקטו אותו, טחנו אותו באבני רחים או כתשו במכתש, בשלו אותו בסיר והכינו ממנו עוגות שטעמן היה כטעם מאפה עשוי בשמן. ⁹ כשירד הטל על המחנה בלילה, המן ירד אתו.

¹⁰ שמע משה את בני העם בוכים, על כל משפחותיהם, כל אחד בפתח אהלו. כעס יהוה מאוד, וגם בעיני משה היה הדבר רע. ¹¹ אמר משה אל יהוה: "מדוע עשית רע לעבדך ומדוע לא מצאתי חן בעיניך, שהטלת את משא כל העם הזה עלי? ¹² האם אני הריתי את כל העם הזה? האם אני ילדתי אותו, שאתה אומר לי 'שא אותו על חיקך כמו שהאומנת נושאת את התינוק, אל הארץ שנשבעת לתת לאבותיו?' ¹³ מאין לי בשר לתת לכל העם הזה? כי הם בוכים אלי ואומרים, 'תן לנו בשר כדי שנאכל'. ¹⁴ אינני יכול לשאת את כל העם הזה לבדי, הוא כבד מדי בשבילי. ¹⁵ ואם כן אתה עושה לי, אז אנא הרג אותי כבר, אם מצאתי חן בעיניך, כדי שלא אראה עוד את אמללותי".

¹⁶ אז אמר יהוה אל משה: "אסוף לי שבעים איש מזקני ישראל, אשר

אתה יודע שהם זקני העם ומשגיחיו. הבא אותם אל אהל מועד, ויתיצבו שם אתך. ¹⁷ אני ארד, אדבר עמך שם, אקח מן הרוח אשר עליך ואציל עליהם. כך ישאו אתך את משא העם, ולא תשא אותו עוד לבדך. ¹⁸ ואל העם תאמר, 'התקדשו לקראת מחר ואז תאכלו בשר, כי בכיתם באזני יהוה ואמרתם, 'מי יאכילנו בשר? ה'ה לנו טוב יותר במצרים'. יהוה יתן לכם בשר, ואתם תאכלו אותו. ¹⁹ לא תאכלו ממנו יום אחד ולא יומים, ולא חמשה ימים, ולא עשרה ולא עשרים ימים. ²⁰ חדש ימים תאכלו אותו, עד אשר יצא מאפכם ויעורר בכם געל, כי דחיתם את יהוה אשר בקרבכם ובכיתם לפניו ואמרתם, 'למה זה יצאנו ממצרים?' ²¹ אמר משה: "יש שש מאות אלף גברים בעם שאני נמצא בקרב, ואתה אומר 'אתן להם בשר והם יאכלו ממנו חדש ימים'! ²² אם ישחטו עבורם את הצאן והבקר, האם זה יספיק להם? אם יאספו את כל דגי הים, האם הם יספיקו להם?"

²³ ענה יהוה למשה: "האם יד יהוה קצרה מפדי לעשות זאת? כעת תראה אם הדבר שאמרת אכן יקרה או לא." ²⁴ משה יצא ומסר לעם את דברי יהוה. הוא אסף שבעים איש מזקני העם והעמיד אותם סביב לאהל. ²⁵ אז ירד יהוה בענן, דבר אליו, לקח מן הרוח אשר עליו והאציל ממנה על שבעים הזקנים. כשנחה עליהם הרוח הם התנבאו, אך לא הוסיפו להתנבא שוב.

²⁶ שני אנשים נשארו במחנה, שם האחד אלדד ושם השני מידד. שניהם היו ברשימת הזקנים, והרוח נחה עליהם למרות שלא יצאו אל אהל מועד, והם התנבאו במחנה. ²⁷ נער אחד רץ ואמר למשה: "אלדד ומידד מתנבאים במחנה." ²⁸ יהושע בן נון, שהיה משרת משה מנעוריו, אמר לו: "אדוני משה, עצר אותם." ²⁹ אך משה אמר לו: "האם אתה מקנא עבורי? הלואי שכל עם יהוה היו נביאים, ושיהוה יאציל את רוחו

עליהם".³⁰ אז חזר מִשֶׁה אֶל הַמַּחֲנֶה, הוּא וְזַקְנֵי יִשְׂרָאֵל.
³¹ רֵיחַ נְשָׁבָה מֵאֵת יְהוָה. הִיא הִבִּיֵּאָה שְׁלֹמִים מִן הַיָּם וְנִטְשָׁה אוֹתָם
סְבִיב הַמַּחֲנֶה, בְּמַרְחָק שֶׁל יוֹם הַלֵּיכָה מִכּוּזַח אֶחָד, וּבְמַרְחָק שֶׁל יוֹם
הַלֵּיכָה מִהַכּוּזַח הַשֵּׁנִי, וּבִגְבֹהַ שֶׁל מֶטֶר * מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה.³² הָעַם קָם,
וּבְמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם הַהוּא וְכָל הַלַּיְלָה וְכָל יוֹם הַמַּחֲרַת אָסַף אֶת הַשְּׁלֹמִים,
הַמִּמְעִיטִים שֶׁבָּהֶם אָסְפוּ אֲלֵפִים וּמֵאֲתָיִם לִיטְרִים*. הֵם פָּרְשׁוּ אֶת
הַשְּׁלֹמִים סְבִיב הַמַּחֲנֶה.³³ יְהוָה זָעַם מְאֹד עַל הָעַם. בְּעוֹד הַבָּשָׂר בֵּין
שְׁנֵיהֶם, לִפְנֵי שְׁלֵעֶסוֹ אוֹתוֹ, הִכָּה יְהוָה אֶת הָעַם בְּמַגֶּפֶה גְדוֹלָה מְאֹד.
³⁴ לְמַקּוֹם הַהוּא קָרְאוּ בְּשֵׁם קְבָרוֹת הַתְּאֵוָה, כִּי שָׁם קָבְרוּ אֶת אֱלֹהֵי הָעַם
שֶׁהִתְאָוּ לַבָּשָׂר.³⁵ מִקְבָּרוֹת הַתְּאֵוָה יָצָא הָעַם לַחֲצֵרוֹת, וְנִשְׂאָר בַּחֲצֵרוֹת.

¹ ב' מֵרִים וְאַהֲרֹן דִּבְרוּ נֶגֶד מֹשֶׁה בְּגִנוֹת הָאִשָּׁה הַכַּשִּׁית אֲשֶׁר לָקַח, כִּי
הוּא נִשָּׂא לְאִשָּׁה כַּשִּׁית.² הֵם אָמְרוּ: "הֲאֵם רַק דְּרָךְ מֹשֶׁה דֹּבֵר יְהוָה?
הֲאֵם לֹא גַם דְּרָכְנוּ הוּא דֹּבֵר?". יְהוָה שָׁמַע זֹאת.³ הָאִישׁ מֹשֶׁה הָיָה עִנּוּ
מְאֹד, יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה.⁴ פִּתְאֵם אָמַר יְהוָה
לְמֹשֶׁה, לְאַהֲרֹן וּלְמֵרִים: "צְאוּ שְׁלֹשְׁתְּכֶם אֶל אֱהֵל מוֹעֵד", וְשַׁלְּשֶׁתֶּם יָצְאוּ.
⁵ אֲזַי יָרַד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן וְעַמּוּד בְּפֶתַח הָאֱהֵל. הוּא קָרָא לְאַהֲרֹן וּמֵרִים
וּשְׁנֵיהֶם יָצְאוּ.⁶ הוּא אָמַר: "שִׁמְעוּ נָא אֶת דְּבָרֵי. כֹּאֲשֶׁר יֵשׁ נְבִיא בִּינֵיכֶם,
אֲנִי יְהוָה מִתְגַּלֶּה אֵלָיו בְּמִרְאָה, וּמְדַבֵּר אֵלָיו בְּחִלּוֹם.⁷ לֹא כֹה עִבְדֵי
מֹשֶׁה. הוּא נֹאמֵן בְּכָל בֵּיתִי.⁸ פָּנִים אֶל פָּנִים אֲנִי מְדַבֵּר אִתּוֹ, בְּאִפְּן בְּרוּר
וְלֹא בְּחִידוֹת, וְאֶת דְּמוּת יְהוָה הוּא רוֹאֶה. אִם כֵּן, מִדּוּעַ לֹא חֲשַׁשְׁתֶּם
לְדַבֵּר נֶגֶד עַבְדֵי, נֶגֶד מֹשֶׁה?"
⁹ יְהוָה פָּעַס עֲלֵיהֶם מְאֹד וְהִלָּךְ.¹⁰ כֹּאֲשֶׁר הִתְרוֹמַם הָעָנָן מֵעַל הָאֱהֵל

---

* 31.11 מֶטֶר – בְּמַקּוֹר: שְׁתֵּי אֲמוֹת, שֶׁהֵן כְּתֻשָׁעִים סְנִיטִימֶטֶר.
* 32.11 אֲלֵפִים וּמֵאֲתָיִם לִיטְרִים – בְּמַקּוֹר: עֶשְׂרֵה חֲמֵרִים.

הִיְתָה מְרִים מְצַרְעֵת, וְעוֹרָה לְבָן כְּשֶׁלֶג. פָּנָה אֵלֶיהָ אֶהְרֵן וְרָאָה שֶׁהִיא
מְצַרְעֵת. ¹¹ אָמַר אֶהְרֵן אֶל מֹשֶׁה: "בְּבִקְשָׁה אָדוֹנִי, אֵל תַּחֲשִׁיב לָנוּ זֹאת
לְחֹטָא, עַל כִּי נִהְגָנוּ בְּסִכְלוֹת וְעַל אֲשֶׁר חֹטְאָנוּ. ¹² אֵל תֵּתֵן לְמְרִים לְהִיּוֹת
כְּמוֹ תִינּוֹק הַנּוֹלָד מֵת, אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מֵרַחֵם אִמּוֹ בְּשָׂרוֹ רְקוּב לְמַחְצָה".
¹³ אַז זָעַק מֹשֶׁה אֶל יְהוָה וְאָמַר: "אֱלֹהִים, אָנָּה, רַפֵּא אוֹתָהּ בְּבִקְשָׁה".
¹⁴ עָנָה יְהוָה לְמֹשֶׁה: "אִם אָבִיָּה הִיָּה יוֹרֵק בְּפָנֶיהָ, הֲאִם הִיא לֹא הִיְתָה
חֹשֶׁה בְּשֵׁת פָּנִים בְּמִשְׁךָ שִׁבְעָה יָמִים? הֲרַחֵק אוֹתָהּ מִחוּץ לְמַחֲנֶה שִׁבְעָה
יָמִים, וְלֹאֲחֵר מִכֵּן תִּכְנַס בְּחִזְרָה". ¹⁵ אַז הֲרַחִיקוּ אֶת מְרִים מִחוּץ לְמַחֲנֶה
שִׁבְעָה יָמִים, וְהָעַם לֹא יָצָא לְדֶרֶךְ עַד שֶׁאֶסְפוּ אֶת מְרִים בְּחִזְרָה. ¹⁶ אַחֵר
כִּי יָצָא הָעַם לְדֶרֶךְ מִחִצְרוֹת, וְחָנָה בְּמִדְבַר פָּאָרָן.